

„Обичамъ твойта пѣсенъ,
И тихиятъ ти стонъ
И твойта блѣсъкъ размѣсенъ
И твойта бѣгъ отнесенъ,
Въ синий хоризонътъ.
При твоето шумтенъе,
Изпълнено съ печаль
И въ мене нѣщо стене.
Азъ падамъ въ размишленъе
За общия ни дѣлъ . . .“

.

Прѣбродихъ отъ 17/IX 1912 до 16/VI 1913 год
цѣлото течение на Тунджа, прѣминахъ мостоветѣ ѝ
на Ямболъ и Одринъ, газихъ притоцитѣ ѝ, видѣхъ
устieto ѝ; минахъ шумлива Арда на лодка при Ко-
марлии, на понтоненъ мостъ при Сейменлий, и видѣхъ
какъ водата ѝ на широко се изливаше и размѣсваше
съ тази на Марица; минахъ дългия мостъ на Еркене
при Узунъ-кюпрю, на пѣтъ за гр. Кешанъ и висо-
чинитѣ на Куру-дагъ; прѣбродихъ на нѣколко пѣти
по мостове и салове Марица, по понтоненъ мостъ
при Гимиджи-кѡй за гр. Ипсала; пазихъ блатата и
желѣзницата край рѣката и имахъ рѣдкото щастие
да видя широкото ѝ блатливо устие въ залива на
стария Еносъ, тамъ дѣто величавата и горда по
произходъ Марица, изливаше водата на цѣла южна
България въ Бѣло море. И си рѣкохъ: хубави земи
за храбри синове! Отъ всичко това ми остана единъ
милъ и неизгладимъ споменъ.

Бързамъ да го прѣдамъ на младитѣ си четци по
случай едногодишнината отъ славнитѣ български
борби при Одринъ.

13 мартъ 1914 год.